

[Kurt Brauer.]

have noget med sikkerhedspolitik eller særlige trusler at gøre, det begriber ikke jeg. Jeg er da helt overbevist om, at man tænker nøjagtig lige så kringlet inde i sit hoved, hvis man er øst-blokgeneral, som hvis man er vestblokgeneral – og i øvrigt er tilhænger af at bevare fundamentet for sin egen livsstilling, nemlig det igangværende militærapparat. Det er da helt logisk, at man bliver nødt til at ligge og bilde sine politikere ind på begge sider af jerntæppet, at der er sandelig god grund til det, for læg nu mærke til, nu har amerikanerne lige krænket nogle SAS-flyvere osv. Det bliver da brugt i dette sekundovre i Sovjetunionen og i de øvrige østbloklande som en undskyldning for, at nu må man endelig have nogle flere landgangsbåde og noget mere luftforsvar hen over Østersøområdet. Det er præcis den samme argumentation.

Hr. Søgaard hjælper mig i grunden også her ved at nævne, at vi er gået fra krise til krise. Hr. Søgaard nævner nogle stykker, som på en eller anden måde har involveret de østlige magter i et negativt lys. Men hr. Søgaard glemmer at fortsætte med Laos, Vietnam, Guatemala, Grækenland, Italien og kupplaner her og dér og alle vegne, f. eks. i Afrika, og hvor ellers vi, vore allierede, vore NATO-fæller, vore brødre i NATO har krænket det, som vi selv her i Danmark finder er umistelige rettigheder for andre landes borgere. Det glemmes i sammenhængen. Men når jeg nu har mindet om det her, så kan det måske afbalancere historien en anelse, ligesom gøre opmærksom på, at der er da ingen forskel på, hvordan koldkrigere på begge sider af grænsen tænker.

Der er en anden ting, der har stødt mig i debatten, ligesom ved tidligere lejligheder her i salen og når jeg har været ude at diskutere med officerer og med folk inden for det danske militærvæsen. Det er kravet om, at man må have ro om forsvaret. Jeg kan ikke begribe dette ønske. Jeg kan ikke forstå, hvad det er for et blå, der skal stikkes os i øjnene dér. Hvorfor skal der være ro om forsvaret, når vi på alle andre områder i det politiske liv søger at sikre os den højeste grad af fleksibilitet i vores budgetlægning og i vores planlægning, således at vi uden videre kan indrette politikken efter skiftende flertal på tinge, skiftende vurderinger i de enkelte partier af, hvad der er sagligt forsvarligt. Skønt vi dér gør alt, hvad vi kan, for at skabe budgetmæssig fleksibilitet og

planlægningsmæssig fleksibilitet, så er der folk, der i ramme alvor forlanger, at der skal være ro om forsvaret. Ja, hr. Arne Christiansen siger, at 8 år var nu i grunden meget passende. Gad vide, om ikke man kunne få ham til at sige 16, hvis han selv kunne bestemme altså. Ville det i grunden ikke være rart med fuldstændig fastlåste stigningstakter i det dér foretagende, det giver jo da tryghed i ansættelsen for dem, der opererer inden for forsvaret, og det er sandelig noget, man ikke sådan uden videre kan kaste vrag på.

Jeg begriber ikke, at man ikke vil ind på en højere grad af fleksibilitet. Dette sagt helt uanset, hvad socialistisk folkeparti mener. Vi kunne godt tænke os den ro om forsvaret, at der ikke var noget, men det kommer som sagt ikke sagen ved her. Jeg skal undlade at komme ind på det.

Fleksibilitet må da også være et krav, hvis man hylder profeter som Clausewitz. Nu prøver jeg altså at gå ind i den tankegang, som man må have, når man er NATO-tilhænger og forsvarstilhænger her i landet. Så vidt jeg har begrebet Clausewitz, så har han nogle tanker om, at krig og militærvæsen og den slags ting i virkeligheden ikke er andet end politikken fortsat med andre midler. Ja men hvis man så fastfryser sit militærvæsen og skaber ro om det, så fastfryser man sin politik, så mister man sin politiske handlekraft. Jeg kan ikke forstå, hvordan man får det til at hænge sammen inde i hovedet, når man argumenterer. Jeg ved, at der er andre NATO-lande, som eksperimenterer med rullende planlægning. McNamara var såmænd den første, der fandt på et planlægningssystem, som typisk nok starter i forsvaret, og som nu er rullet videre til Canada, og jeg ved, at Storbritannien også har indført et planlægningssystem, hvorefter man løbende kan revidere sin planlægning inden for forsvaret. Men se, om vi her i Danmark skal have den slags dimser. Nej, her skal vi have ro om forsvaret. Hæ, hæ! Jeg er bange for, at det er gravens ro, at det er tåbelighedens ro, hvis man gør den slags ting.

Jeg mener også, at bevægelighed i forsvarspolitik netop er noget, som små lande af vores størrelse burde lægge særlig vægt på inden for den alliance, vi tilhører. Det er netop de små lande, der har en rolle her. Jeg skal undlade at tage afdøde præsident Kennedy til indtægt for mine synspunkter, men han har nu engang i en meget stor og berømt tale gjort opmærksom på